

Lukáš 16,19-31
Podobenství o Boháči a Lazarovi

1. čtení: Lv 19,1-2 + 9-18 ... ale budeš milovat svého bližního jako sebe samého. Já jsem Hospodin.

kázání: Lukášovo evangelium 16,19-31 Byl jeden bohatý člověk, nádherně a vybraně se strojí a den co den skvěle hodoval. U vrat jeho domu lehával nějaký chudák, jménem Lazar ...

Bratři a sestry,

přemýšlíte o tom, co bude po smrti? Někdy z toho býváme my křesťané obviňováni, že to důležité je pro nás až po smrti. Ten ráj nebo nebe. A že křesťanství a celá ta naše víra je opium, které má udržet lidi tady na zemi snést cokoli a nebouřit se, protože pak přece půjdou do nebe. A o to jde hlavně. No, to dnešní podobenství k tomu jakoby vybízí. Ti zlí boháčci pak budou potrestáni a ti hodní chudí, rozuměj, my, si to pak budeme užívat. Má to háček, pár háčků. Já to řeknu rovnou, je to blbost. A přece i mě někdy napadá, co bude po smrti.

Takže co se o tom dovíme z tohoto Ježíšova podobenství? Máme tu příběh o dvou dějstvích. To první, na zemi, kde je hodně, hodně bohatý člověk, který si to své bohatství užívá. A chudák, který, no, je doopravdy chudák. Ale pozor, chudák má jméno. Jmenuje se Lazar. To je ale taky to jediné dobré, co tady má. To jeho jméno znamená Bůh je moje pomoc. A pak oba umřou. Toho chudého sice odnášejí andělé, ten boháč má ale zase pohřeb. Zatím jasné. Takovýchhle příběhů se stalo a stále děje. Scéna druhá. Teď to začne být zajímavé, protože teď můžeme nahlédnout do toho, co je po smrti. A tady Boháč trpí. Doopravdy trpí, když i kapka vody by byla útěchou. Zatímco Lazar si užívá v náručí Abrahama, rozuměj, Lazar byl Žid a Abraham je praotcem Židů. Zajímavé je, že i po smrti jsou si ti dva, boháč a Lazar blízko. Můžou se vidět, mluvit spolu. Teda Boháč mluví. Za Lazara mluví Abraham. Ale to je všechno. Nemůžou k sobě přijít. Je tam ta velká propast, kterou nemůže nikdo překročit. Takže po smrti si Lazar užívá a boháč trpí. To je fér, ne? Dobře, ještě se tam ten boháč snaží zachránit svoje bratry ale to stejně nejde. Mají smůlu. Měli číst Bibli. Konec.

Takže, co jsme se dověděli o tom, co bude po smrti? No? Tak já vám to řeknu rovnou. Nic. Tohle podobenství má o životě po smrti asi stejnou vypovídací hodnotu jako pohádka S čerty nejsou žerty. No vážně. Jen si to zkuste představit. Nebe, ráj jako náručí Abrahamova. Co? Jaká náruč? V kralické Bibli se mluví o lůnu. To jako děloha. Možná klín. V originále je dokonce řecké slovo KOLPOS, to znamená ňadra. Zvláště ženská ňadra. Děloha, klín, ňadra. Dobře ale co to má společného s Abrahamem? To byl přece chlap. Řeknete obraz. Podle mě divný obraz. Ale to hlavní, co tady vůbec dělá Abraham? Kde je Bůh? Co to má být za nebe, když tam není obecenství s Bohem? A ještě dál, co je to za nebe, když tam má chudák Lazar pořád koukat a poslouchat toho trpícího? A taky ta propast. Nepřekonatelné propasti i v nebi? Těch je přece dost tady na zemi. Ale to možná nejhorší nám uteklo. Proč je boháč v těch mukách a Lazar v ... no prostě u Abrahama? Boháč byl zlý? Ublížoval lidem? Totální lump a neznaboh? To se tam ale nikde neříká. A Lazar byl dobrý člověk? Jenom proto, že byl chudý a nemocný? Ten nebeský Abraham tam říká: Ne, takhle to je proto, že na zemi to bylo obráceně. Ale to by znamenalo, že každý, kdo se tady na zemi má hezky, má se teda na co těšit. Pak je nejlepší se tady na světě co nejvíc trápit, mučit se tady, zakázat si cokoli příjemné, aby to pak v nebi stálo za to. Pardon, ale celý tenhle obraz nebe, když ho domyslíte do věčnosti...to je peklo. Nebo ještě lépe, to je zlý sen.

Přesně tak. Věřím, že přesně takhle to Ježíš myslel. Jako zlý sen. Sen, ze kterého se můžeš probudit a být zase tady na zemi. Uf. A přesně o to jde.

Víte, Ježíš ten příběh nevymyslel. To je zajímavé. Ten příběh je mnohem starší. Vyprávěli si ho dokonce i v Egyptě. I Židé v Ježíšově době měli svoji variantu tohoto příběhu. A v řecku se vyprávěl taky. Odtamtud jsou známy dokonce dva takovéhle příběhy. Pardon ale jestli hledáte nějaký popis toho, co bude po smrti, tady ho nenajdete. Tady totiž nejde o nebe a peklo. Ježíšovi tady jde právě o tenhle náš život tady na zemi.

Je to podobenství. Něco je něčemu podobné a hlavní hádanka je, kdo v tom podobenství jsem já. Tedy ty. Každý, kdo ho slyší. Takže je tu Abraham. Trošku divný, s dělohou a ňadry. Ne, to nejsme. Pak je tu Lazar. To by snad docela šlo. Aspoň neskončí v těch mukách. Jenže. Všimli jste si, že Lazar tady nic neříká? Vůbec nic. Ani nic nedělá. Nemůže. Na zemi je příliš chudý a nemocný, jenom leží. V tom "nebi" zase nemůže nic dělat,

protože mu to nedovolí Abraham nebo to prostě nejde. Ne ne, myslím, že ani tahle role není naše. Takže, ten boháč. No, to jsme my. Každý z nás, kdo tu sedíme jsme v tomhle podobenství tím boháčem. Totiž chudák, to tehdy znamenalo doopravdy chudák. Takový ten, který neplánoval zítřek, protože neměl co jíst ani dnes. Musel doufat, že vyžebřá. A ta nemoc? Měl smůlu. Dneska tady, v České republice může každý k doktorovi. Ti nejchudší to mají zadarmo. Lékaři mají povinnost jej ošetřit. Navíc každý si vybíráme, co budeme jíst. Ne ,jestli budeme jíst. To my jsme ti boháči. Narodili jsme se na té dobré straně zeměkoule. Vždycky záleží, s kým se porovnáváme. Kdo je ten Lazar? Tady v České republice asi nikdo, možná skoro nikdo.

A o čem je tedy to podobenství? O tomhle světě a tomhle životě. A o tom, jak důležité to tu je. Proč? Protože to tady můžeme měnit. V tom snu už nic změnit nešlo. Byla to věčná hrůza. Tady to změnit jde. V tom snu byl mezi boháčem a Lazarem příkop. Nešel překročit. To se občas říká i dnes. Že je hrozná propast mezi těmi bohatými a chudými. A že tohle a tohle holt nejde. Blbost. Právě že to jde. A právě že tohle, my boháči máme dělat. Zасыпávat ty propasti. Protože to jde. V tom snu ten Boháč zjistil, že Lazar je člověk. Tady na zemi si toho nevšiml. Jenže v tom snu už bylo pozdě. Tady na světě není. Právě tady máme zjišťovat, že ti bezejmění, co jsou k ničemu a jenom se válí a smrdí a žebrají...že to jsou lidé. Že mají jméno a Bůh je miluje úplně stejně jako nás.

Říkal jsem, že tady v České republice ti skuteční chudáci nejsou. Vlastně jsou. A je jich dost. Jasně, spousta jich je na druhé straně zeměkoule. A my úplně nevíme, jak jim pomoci. Posílat jídlo do Afriky se ukázalo být spíš k horšímu. Ale už jsme se snad poučili a jsou lidé a organizace, které už umí skutečně pomáhat. Podporujte je. Člověk v Tísni, naše Diakonie, Lékaři bez hranic..... . Ale jsou lidé chudí i tady v Čechách. Tou skutečnou dnešní chudobou je třeba samota. Skutečné osamění lidí, kteří jsou bezmocní, kteří k nikomu nemůžou. Leží v seniordomech a domovech důchodců. Mají tváře, jména, Bůh je miluje úplně stejně jako nás. Jenom už k nikomu nemůžou zajít. My můžeme k nim. Jsou lidé s těžkým postižením, kteří podobně jako Lazar nemůžou udělat třeba vůbec nic. Mají svoje tváře, svoje jména. A jejich život je úplně stejně důležitý, jako náš. Z Božího pohledu jsou pro ostatní stejným obohacím, jako my ostatní. Je to na nás, jestli vstaneme od stolu, od televize, od bedmintonu.

Abraham v tom snu říká důležitou věc. Mají Mojžíše a Proroky. Rozuměj Bibli, starý zákon. Tam je dost dobře popsáno, jak měnit věci tady na zemi, jak zahrabávat ty příkopy. Třeba desátky, výborný způsob. Můžeš se vzdát desetiny svého výdělku, který stejně nepotřebuješ a zahrabat jím aspoň kousek toho příkopu. A ještě líp. Můžeš se vzdát desetiny svého volného času, který bys jenom prokratochvilil. Rozuměj, musel bys ho zkrátit nějakou krato-chvilí. Vypočítal jsem to. Je to klidně i 42 minut denně.

Co je po smrti? Nebe? Smíme věřit, že ano...a že to bude o moc lepší, než ňadra Abrahamova. Peklo? Pekla je dost už tady na zemi. Smíme mít naději, že na věčnosti už ne.

Amen